

Sandi Jesenik

SOLO UN MARTINI

sndjesenik@gmail.com

2018

In vzela sem čokoladni kolač ter se spraševala ali lahko pojem toliko kalorij sredi noči. Ne morem verjeti s čim se ukvarjam ... Z lahkoto rečem, da so mi to vsilile kuharske revije z najboljšimi recepti in ekstremnimi dietami na drugi strani. Nekje v ozadju pa mi še kar naprej odzvanja, »your heart is not open so I must go, the spell has been broken, i loved you so, freedom comes when you learn to let go, creation comes when you learn to say no«, dobra stara Madonna.

Ugasni luč, pička ti materna.

Z veseljem.

Takoj.

Samo še malo ...

V kotu kuhinje so zložene prazne pločevinke fižola in steklenica piva, prazna. To sem trenutno jaz, tako se počutim, kot ta hrana, ki je že prebavljena. Pretežno slovenskega porekla. Pivo mislim in fižol visoke kakovosti iz Nemčije, kupljen v Hoferju v Sežani. Šuo, šuo, šuo – buta burja in sliši se zvok galebov.

Prinesel sem ti koruzni kruh, mocarelo, svežo baziliko in češnjev paradižnik. Zelen. Tak je bil v trgovini. In Laško.

Hvala, ne zajtrkujem.

Kako da ne?

Ne danes . Rada bi razmišljala. Rada bi šla na travnik in razmišljala o ...
O sebi, rada bi bila jaz.

Ne razumem te več.

V redu.

Ne vem, no, morda. Ne vem ...

S tabo sem 5 let in ti ... Ne veš o čem razmišljam, kaj čutim in kaj si želim?

Objemam te, govorim ti, da te imam rad, prinesem ti za jest. Tudi najemnine ne plačuješ.

Em... ja!

Niti hvaležna mi nisi, pička ti materna, odjebi!

Hvaležna sem za dneve, ko sem odkrila injekcijo in kri v njej, hvaležna sem, ko sem tri dni bedela ob tebi in ti brisala pot, hvaležna sem za

vsako kletvico, ki mi jo izustiš in sem še vedno pri tebi, ker me to prekleto življenje ni naučilo kako rečt, adijo.

Nikoli me ne poslušáš. Spizdi, tam maš vrata.

Ne morem, dobro veš, da ne morem, ker te ljubim in ker upam, da se boš spremenil.

Kaj pa če se nočem, ha? ... Spizdi.. . Policijo bom poklical.

In kaj boš rekel? Kdo bo verjel pijanemu đankiju? Kdo ti bo verjel, in kam boš ti šel, ko te bo lastnik nagnal.

Spizdi, prekleta vlačuga, hčerka kurbe prefukane od tisočerih vojaških uniform!

Besede ... Te besede ... Me prizadenejo in to tudi dobro veš ... Pojdi, sprejmi odgovornost in sebe, ki mi pomeniš največ na svetu ... Pa saj nimaš nikogar, zima je in lastovk ni več. A se tebi tudi zdi, da danes galebi pretiravajo?

Na pir grem.

Pojdi še na šot, kupi vse injekcije in me prizadeni, kot si me takrat, lani, včeraj, danes in kasneje. Moje solze so se že zdavnaj osušile, kri je presahnila, v meni je le volja in hrepenenje po tebi, ki te resnično ljubim.

Ti si nora!

Grazzie!

Minili so trije dnevi in dal mi je toliko topline, da sem kar obstala v tem stanovanju, na vrhu bloka. V najemniškem stanovanju so tri sobe. V enem Argentinca, par, ki čaka na državljanstvo. V drugi sobi, ki je na gleda proti vzhodu, ob jutrih sonce zmeraj posije izpod njenih vrat. V tej drugi sobi živi ženska, okrog petdesetih let, ločena, s sinom in hčerko, ki ne živita pri njej in ju nisem nikoli videla. Tu in tam govori o njih, ta žensk. Ona je že leto dni v Nemčiji, v baru dela, tukaj še ima sobo, jo plačuje in v njej ima življenje. Shranjene spomine. Jaz, sama v postelji, čakam da pride s cigarete. Ker je jutro in ker se je zbudil z jutranjim pozdravom meni, iz oči v oči, skoraj zagotovo vem, da še ni pil. Dober začetek dneva. Videla sem, da je vzel metadon. Ok, vbrizgal si ga še ni. Prečekiram po omarah, pod posteljo če se kje skrivajo igle in brizge. Ko vse pogledam se usedem in premislim, kje bi lahko kaj skrila. Kje si on misli, da zagotovo ne bom pogledala? Odvijem lesteneč, tokrat igel tam ni, vzamem njegove čevlje, jih ni. Očitno bo danes srečen dan. Ponavadi je šestkrat v tednu dve umešani praženi jajci, delikatesne kumarice s Hoferja, tekoči jogurt in jutranji espresso. Tudi kakšen sadni sok. Danes na mizo položim grški jogurt, napol zelen paradižnik, ki ga je kupil on, prezrel kivi, polnozrnat kruh in mleko, ki ga ne pije.

Ne, danes me grlo boli, ne morem na sestanek.

A je res tako hudo?

Ja, ne morem. Vidiš, da sem slabo.

Ma vidim, ampak tko zgledaš skoraj vedno, mesec in pol že čakaš na to.

Ja, res. ne morem. Sem mu že pisal.

Jaz mislim, da spet prelagaš odgovornost.

Spizdi!

Sam povedala bi ti rada, no.

Jebi se, če ti kaj ne paše, spizdi.

(Sama) sedim in pišem dnevnik, da se imam s kom pogovarjati. Prijateljicam ne upam več govoriti o svojih težavah, ker so vse rekle, da bi morala oditi in da to delam sama sebi. Res je ... Če pa sem kot začarana. Rada bi bila močna in čutila. Rada bi bila ljubljena in to naprej predajala. V meni je vojna, kjer se nasprotnika ne poznata, tudi motiva za spopad ne. Le bijeta boj, za obstanek. Spet sem začela gledati dokumentarce, z njim. O želvah, pravi, da ga to pomirja. Želve in dokumentarci.

A greva na trg?

Ne!

Lučke prižgejo danes?

Ja in!

Bi šel z mano, da zamenjava rutino, pogledat nekaj svetlega?

Mogoče ... Rad bi gledal dokumentarec ...

Ko sva imela prvo obletnico je bila najina zaobljuba, da bova vsako ...

Ne vem, ne spomnim se, nisem robot.

Res bi rada šla na lučke...

Jebeš lučke, sam na kuhan vin bi šla.

Če že, bi samo medenjake z velik cimeta.

Jebe se mi za cimet.

Na splav sem šla.

Jaz pa na pir.

Sem sredi velikega trga. Vse je okrašeno, in božični čas je postal hočeš nočeš nekaj kar je cimetovega in obdanega z lučkami. Vedno sem hotela biti mama. Vsaj toliko dobra kot moja mama. A hotela sem biti mama svojemu otroku in ne svojemu fantu. Ne moreš verjeti, postavljene so že jaslice, ta ženska, ki jo je nategnil duh in nek tip, ki se ma za fotra. Ni čudno, da je svet zjeban, pa vsi zafiksani in pijani. Zgubim se v gneči, iščem otroški sijaj v očeh tujcev. In iščem nekaj, kar mi je še ostalo toplega v srcu, nekaj ovitega v volneni šal. Spomin na babico spet oživi. Na babico, ki je skrbela zame in me pestovala v težkih časih. »Maste kej drobiža, za kruh« me prekine, po videzu sodeč brezdomec, pa pravim, da sem vse za medenjake dala. On pa srdito: »Za luksuz je, za reveža pa ne!« Kar obstala sem in nisem mogla verjeti. Nato je nadaljeval v tem smislu »Take pičke si samo iščejo, da jih kdo pofuka, naredi froca in jo pusti doma za štedilnikom in za dobro jutro klofuto namesto kave«. Sem kar obnemela, v meni je vrelo in nisem vedela kako in kaj zato sem le rekla »Vesel božič.« in odšla naprej. Tavalala sem v bundi in snežinke so me obdajale z občutkom, ki ga imam rada. Vse za to, da pozabim na vdore krute realnosti, sploh pa na nepomembne ljudi. Potem sem pomislila kako naj hendlam domače ljudi, če še tujih ne zmorem. Iščem darilo, ki ga bo vesel in ga bo spominjalo name.

Kje si bla!?

Na trg sem šla. Veš koliko je blo...

Naredil sem štrudelj..

S cimetom, zato tako diši.

Ja, s tvojim ljubim cimetom.

Vesel božič!

Razmišljam o zeleni olivi, ki se namaka v martiniju. In gledam poganjek avokadove koščice. Po 4 tednih je končno nekaj pokukalo ven.

Kje si spet bil?

Na sprehodu.

A na sprehodu pa delijo piva, zastonj?!

To je blo mimgrede.

Niti hvala za vroč čaj z domačim medom in limono s Sicilije?

Hvala!

Prosim.

Tišina, nastala je tišina, ki je trajala kot življenje. Rojstvo, smrt, rojstvo, smrt. Zima, pomlad, vmes poletje in jesen. Gledam skozi razbito okno, liste ... Listi odpadajo. Zlato rumeni listi drevesa, ki se imenuje Ginko. Se zbistrim in odidem po stopnicah v šesto nadstropje v stanovanje. Srečam Argentinca, ki se odpravljata ven. Stanovanje diši po meti. Natočim si skodelico in pijem ne prevroč čaj. Končno bom spet jedla.

Zajtrk je na mizi.

Nisem lačen.

Avokado in umešana jajca s sveže iztisnjenim pomarančnim sokom.

Spizdi!

Idi na šot!

Hvala, lep dan želim.

In potem zvok odlaganja želvjih jajc. Tam nekje, si predstavljam. Daleč proč, kjer je toplo ali pa v sosednji vasi. Mesečina in zvok peska, ki pada na njihovo lupino. Nastane gnezdo. In je tam mama želva lebdeča v morju, kilometre daleč naokoli.

Kako si zdaj, dragi?

Še vedno imam ta problem.

Vem ja.

Zakaj si še z mano?

Ker mi pomeniš.

Od kdaj?

Ko sem te videla s sklonjeno glavo, s prasko na licih in si mi v objemu jokal kot otrok.

Hvala ti.

Ne se mi zahvaljevat.

A greva?

Zakaj se spet izmikaš resnim pogovorom?

Ne smem ti razkrit. Presenečenje je. Čakal sem to priložnost.

Ne vem, no.

No, a greva.

Kam?

Na martini.

V kafiču ob Gran Canale, po postreženi kavi, prebiram jedilnik. Tam nekje je čoln, ribič in par radovednih glav. Nekaj dvigne v zrak, vidim, da je veliko in miga. Želva je. Kakšno življenje, živeti v širini morja in končati v rokah človeka ali pa v ustih človeka. Lačna sem, rada bi nekaj prigriznila, pa ne želve, nekaj manjšega in običajnega, kvalitetnega in kar si recimo ne morem privoščiti. Zuppa di pesce: gamberi, klapavice, vongole, cel škamp in meso škarpene, predjed bi preskočila, ker si bom med potjo domov, kupila olive v trafiki, za evro dvajset in tako privarčujem tri do štiri evre, ki jih bom morala dati za postrežbo, ki je že vključena v račun. Tako globoko sem zabredla, da mi dušo reši lahko le še kulinarični orgazem.

Pozabil sem ti povedat, včeraj sem umrl. In nisem bil sam. Je pa drugače. Biti tam, mrtev ...
Brez tebe ...

Zakaj mi govoriš resnico? Zakaj nisi tudi tokrat lagal?

Ker te imam rad.

Žal mi je, ne slišim te. No, recimo, da mi je žal. Tako se reče, tako se spodobi, da se reče.

Ob vsem tem nesmislu mi je prvič govoril resnico. A tokrat prepozno. Ta dialog mi je odzvanjal, ko sem se odločila narediti odločilen korak v vezi, se osvobodit kot želva, ker sem želela jadrati v neskončni svobodi, kjer nisem ograjena z mrežami. In spet ta pesem. Madonna. The power of good-bye. Tako čustvena je in spominja me na otroštvo, na brezskrbne dni, ko sem imela bila zagledana v učiteljico angleškega jezika. No, kakorkoli, danes je na palubi čuden dan, pritiska in napravlja se k nevihti. Vidim trombo, ki dviguje pesek, senčnike, kačje pastirje in drobne školjke. Potem mi naenkrat v dlan prileti majhna školjka... Opazovanje mi prekine temnopolti čokati natak, kot iz škatle belgijskih pralinej je. Školjko mislim.

Un martini bianco con olive verde per favore.

No, kaj sem rekla. Vse se vrti okrog hrane, četudi je del pijače.

KONEC